

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Henrici defensio. n. 40

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1595. artificem aiebat loco tam honesto loqui non oportere; capita Læfæ Majestatis complura confessum, indictâ causâ & purgatione non audita damnari posse. Excipiente *Henrico*, nè flagitiosissimo quidem de capite dimicanti locum sui purgandi fuisse vspiam negatum, concessit *Beaumontius* modo breuis esse vellet: sic ergo exortus est.

Henrici
defensio.

X L. " Trium nominum accusor, Domini: Primùm quòd Sacerdos sim, auctoritate Romanæ sedis initiatus; tum quòd sim Iesuita; Postremùm, quod in Patriam redierim ad faciendum quæstum animarum. Horum nullum potest quidquam habere cum perduellione commune. Quod de Sacerdotio vos ipsi facilè concedetis, atque etiam de Iesuitis, cum vbique per orbem habeantur in veneratione; Nemo etenim Sacerdotio, neque eius officij munij perduellis efficitur, sed prauâ atque à Sacerdotio alienâ designatione. Neque regressus in natale solum potest mihi in crimen Læfæ Majestatis verti, si causa mei regressus nec regno, nec Principi noxia sit.) Sed lege cautum est, subintulit *Beaumontius*, vt Sacerdos qui è transmarinis redierit, neque se Magistratui stiterit intra triduum vt se Reginæ legibus submittat, perduellis habeatur. " Igitur, resumit *Henricus*, immunem necesse est esse me, qui primo quo pedem in Regnum intuli die comprehensus sum.) Ad inexpectatam ratiocinationem multitudo commoueri vita est; pars probare, pars ridere, pars stomachari; *Beaumontius* steterit pudore confusus: Cui vt ferret suppetias *Eluinus*, Iudicum tertius; Missas fac istas ambages, inquit, & summatim dic; velisnè Reginæ eam auctoritatem adscribere quam Angliæ leges adscribunt? Præles etiam interlocutus, vide, ait, *Walpole* quàm tecum agatur liberaliter, cui tot & tanta perduellionis capita facili submissione lege præscriptâ redimenda permittimus; sin legis gratiam atpernaris, in te lege agi oportet: Cui contra *Henricus*, " Nihil rerum humanarum est, (dum nè Deo aduerletur,) in quo non promptè me vobis submittero; sed à me Deus auertat vt admittam aliquid vnde honori diuino decessio qualiscunque fiat. Reginam Principem meam, vt fidelis subditus, obseruo atque amo; Deoquè quotidie supplico, vt Sancto suo spiritu illam informet ad ea in hac vita consilia quibus sempiternæ vitæ gloriam adipiscatur. Testem etiam appello Deum me ijs omnibus qui præsentes sunt, & præcipuè accusatoribus meis, salutè & veræ Catholicæquè Fidei studium, extra quam salus esse non potest, haud secus quàm ipsi mihi exoptare. Populo his dictis diuersè commoueri viso, Præles ac *Beaumontius*, ne quid ciceretur turbarum, expediendam breuiter causam rati, accusationis capita summatim repetere, & ad duodecim-viros conuersi iussere officio suo fungi. Hi perbreui deliberatione habita, reum videri *Henricum* disertè pronuntiant. Ille successu lætus, actis Deo gratijs, expectabar à Iudicibus sententiam supplicij: Sed re in alteram diem prolata, *Henricus* reuinctis in tergum manibus, vt iam capitis damnato, in carcerem reductus est. Perendino die frustra diu sollicitatus in custodia vt parceret vitæ suæ, iterum in tribunal adducitur, adiudicaturque in

que in alterum perendinum patibulo, & excarnificationi consuetæ, vnâ cum ^{1595.}
Alexandro Raulino Sacerdote eiusdem causæ pænæque cõsorte. *Henricus* in-
 genti gaudio delibutus gratulari sibi, Iudicibus gratias agere, eos qui se fre-
 quentissimi adibant gratanter accipere; *Alexandrum* læpius complexu strin-
 gere; inuicem hortari, gratulari, inuicem ad certamen & coronam excitare.
 Scripsit præterea ad Parentem suum, vt pro patrimonio, quod sibi primogeni-
 to ex naturæ & regni legibus debebatur, vim aliquam pecuniæ, octogenum
 scilicet nummum, in suos excubitores pro congiario diuidendam mitteret,
 cui Epistola ita subscripsit: Obedientissimus vester filius *Henricus VV alboldus*
 incarceratus.

Epistolæ
 post senten-
 tiam.

Alteras ab *Richardum* nostrum scripsit in hunc sensum. Cum in me iam
 mortis sit dicta sententia die craftino exequenda, necessarium duxi tibi me,
 cunctisque Patribus & Fratibus nostris commendare, nil dubitans quin in
 hac die necessitatis meæ præuenient has literas Sanctus Dei Spiritus, & hac
 ipsa hora moueat corda vestra & Catholicorum omnium quorum gaudeo
 communionem, vt instanter oretis Creatorem, Redemptorem, & Sanctificato-
 rem meum in hoc certamine meo pro eius gloria & propriè pro eius solius
 nomine, vt adiuuet infirmitatem meam, & munit interiorum hominem
 spiritu fortitudinis ad portandam corruptionem hominis exterioris, vt de-
 structa domo hac terrestri, quam ab antiquo Adam accepimus, in nouum
 ædificium erigar manu omnipotentis Dei, & æternam habitationem in cæ-
 lis, conformem gloriæ saluatoris nostri *Iesu Christi*; Infirmitas carnis, pecca-
 ta, & imperfectiones meæ mihi denegant securitatem, sed sanguis Agni Im-
 maculati, intercessio Virginis Matris, & omnium Angelorum & Sanctorum
 in Cælis, & in terris, & Societatis nostræ in Christo *Iesu*, comitantes me in
 Spiritu Sancto, per Redemptorem meum ad suum & nostrum æternum &
 misericordem Patrem, Deum totius consolationis, excludunt omne dubium,
 firmanque fiduciam, vt spero, inexpugnabilem. Et eo magis quod dicta sit
 in me sententia mortis, directè quia Sacerdos Societatis *Iesu* reuerlus sum
 in Angliam; quâ causâ nulla toto orbe gloriosior esse potest. Nam Sacerdo-
 tium æternum noui testamenti ad nos descendit à Christo *Iesu*, qui est pon-
 tifex maximus, cuius nomine, loco & auctoritate nos offerimus, & ipse
 suum Sacerdotium exequitur; & quis non libentissimè velit vitam suam & læ-
 guinem offerre in causa quæ tam propè tangit gloriam & honorem Domini
 ac saluatoris sui? Nam quod ad vota attinet Societatis, Paupertatis scilicet, ca-
 stitatis & obedientiæ, nonne eadem sunt cum ijs quæ omnes toto orbe Re-
 ligiosi nuncupant, & Apostolis ipsis cordi fuerunt quemadmodum à Christo
 acceperant; cuius meditatio vitæ atque imitatio nobis singulariter incumbit
 qui sub eius nomine militamus. Quæ est igitur hæc tanta proditio? Quæ &
 Christo ipsi obijci potuisset. Ignoscat quæto ille patriæ huic, quæ & lege san-
 xit & opere infert tam immanem iniuriam. Reverti denique in Regnum, nisi
 circumstantia, quæ crimini sit, adiungatur, crimen esse non potest. Præsertim